ZEVENDE JAARGANG — ZATERDAG 22 MAART 1930 — No. 352

Redacteur: AUG. ROSSEAU
Commelinstraat 81, hs. Amsterdam (O.)
Secr. Jan Wolthuis, Kraaipanstr. 26, hs. Amsterdam. (O.)
Penningm. G. F. Bergman, v.Hogendorpstraat 149,¹ A'dam. W. Post-Giro 119574

De kracht en het kunnen der arbeidersbeweging, ligt in de hoofden en harten der arbeiders zelf.

Abonnementsprijs: 75 cent per kwartaal
Advertenties voor aangesloten en sympathiseerende organisaties 7½ ct. p. regel
Particulieren 20 cent per regel
Adm.: Freek Spoor, Bestevaerstr. 146²
Amsterdam (W) - Post-Giro No. 119609

DE SYNDICALIST

WEEKBLAD VAN HET NEDERLANDSCH SYNDICALISTISCH VAKVERBOND // AANGESLOTEN BY DE INTERN. ARBEIDERS-ASSOCIATIE TE BERLYN

De verburgerlijking van het proletariaat.

Het gezindheids-socialisme en het belangen-socialisme.

Je bent er niet klaar mee, eens per jaar naar een vergadering te gaan, gelijk een katholiek eens per jaar naar de kerk gaat, wil hij katholiek blijven. Je bent er niet klaar mee je contributie te betalen, eens in de vier jaar naar de stembus te loopen en verder al de leelijke woorden uit je hoofd te leeren, welke de „leiding" je bijgebracht heeft, om daarmede de vrij socialistische, de revolutionnair socialistische arbeiders te bekampen!

Het N.V.V. heeft wel 220.000 leden, of misschien wel eens zooveel, ik weet het niet, kijk niet op een paar nullen meer of minder, maar de vraag is, wat zijn dat voor menschen.

Zijn het socialisten, bezield met gezindheid voor het socialisme of zijn het grootendeels menschen, welke het N.V.V. beschouwen als een belangen instituut, waar men zijn klachten en nooden kan presenteeren voor het loketje en de volgende dag maar eens moet komen hooren wat er voor je gedaan kan worden.

Wij hebben aanleiding genoeg, dat te vragen.

Ziet maar eens om U heen. In „De Strijd" van 8 Maart b.v. beklaagd iemand uit Dordt zich, dat „De Strijd" wordt opgeheven en hij vraagt, wat er nu gaat gebeuren.

Wij krijgen dan een merkwaardig onderschrift der redactie en daarin lezen wij o.m.:

„Nu wat de opheffing van „De Strijd" betreft. Inderdaad behoeft het besluit daartoe eenige toelichting. De zaak is, dat bij hoofdbesturen van bij het N.V.V. aangesloten vakbonden meer en meer de meening is gaan post vatten, dat „De Strijd" door de leden niet of weinig gelezen werd. Het gevolg hiervan was, dat bedoelde hoofdbesturen op de agenda van het in September 1929 gehouden N.V.V.-congres een voorstel deden plaatsen, waarin werd uitgesproken, dat „De Strijd" diende te worden opgeheven. Teneinde zijn houding ten opzichte van dit voorstel te kunnen bepalen, heeft het bestuur van het N.V.V. den Bestuurdersbonden verzocht mede te willen deelen of naar het oordeel van het bestuur van den Bestuurdersbond „De Strijd" door de leden gelezen werd, ja of neen. Tegelijkertijd is door de Bonden een soortgelijk onderzoek bij de afdeelingen gehouden. De rapporten welke hierop in kwamen waren zeer verschillend. Er kan niet worden beweerd, dat de uitgebrachte rapporten in meerderheid zich ten ongunste van „De Strijd" uitspraken. Evenwel moest worden vastgesteld, dat een aantal vakbondsafdeelingen en Bestuurdersbonden de vragen niet beantwoorden, waaruit de konklusie is getrokken, dat de zaak hen onverschillig liet. De gedachte heeft toen postgevat, dat men als men op behoud van „De Strijd" prijs stelde, wel geantwoord zou hebben. Het congres van het N.V.V. heeft zich, op voorstel van het bestuur van het N.V.V. niet uitgesproken over de vraag of „De Strijd" al of niet diende te worden opgeheven. Aan het bestuur werd evenwel opgedragen een kommissie samen te stellen, welke kommissie tot taak kreeg onder het oog te zien wat er met alle publiciteitsorganen van het N.V.V. diende te geschieden.

Deze kommissie heeft zich vereenigd op het voorstel, over te gaan tot opheffing van „De Strijd" en daarvoor in de plaats uit te geven een weekblad, dat niet meer gratis aan alle leden zal worden gezonden, doch aan het z.g. kader."

U kunt evenals wij weten, dat de heeren van het N.V.V. steeds zeer voorzichtig zijn in het neerschrijven hunner stellingen en derhalve kan men veilig aannemen, dat niemand „De Strijd" leest, mogelijk de leiding zelf ook niet, want het is inderdaad een tortuur als je dat blad moet doorworstelen.

Maar dat alles geeft dan ook een kijk in het innerlijke dezer zoo getalssterke vakcentralen. Als een vakblad, als zijnde een onnuttig orgaan, wordt opgeheven, omdat het niet gelezen wordt, ziet het er droevig uit. Niet alleen voor den drukker van het orgaan, maar ook met het gezindheids-socialisme der leden.

Hendrik de Man zegt in zijn „Het socialisme als cultuur beweging" het volgende:

„Ieder van ons weet, dat men zeer goed een georganiseerd klassenstrijder kan zijn en desondanks in zijn hart een spitsburger, wiens grootste verlangen is een beetje omhoog te klimmen op de maatschappelijke ladder en die naar de mate dat hem dit gelukt, meer en meer geestelijk conservatief en reactionair wordt.

Hoeveel arbeiders zijn er niet, die weliswaar klassebewust zijn, maar van wier socialistische gezindheid men buiten de vergadering — b.v. in hun huiselijke verhouding tot vrouw en kinderen of in het bedrijf in de wijze van optreden tegenover de jongeren — bitter weinig bemerkt.

Zij zijn slechte klassenstrijders, omdat zij volgens de uitdrukking van Engelbert Graf, mislukte kapitalisten zijn. (Denk hierbij aan H.H. Kamer, Raads en Bestuursleden met hun staf, v. d. W.). Wanneer het hun materieel meer voor de wind ging, zouden zij ophouden socialist te zijn.

Leden van partij en vakvereeniging zouden zij misschien ook dan nog wel zijn, voorzoover zij meenden de bescherming der organisatie noodig te hebben, om het veroverde vast te houden. Maar van het socialisme als cultuur-beginsel, als wil tot een fundamenteel andere levenshouding, bleef dan niets over.

Dat het socialisme meer is dan klassenstrijd voor proletarische belangen, blijkt aan de andere kant uit het feit, dat er altijd socialisten zijn geweest, wier overtuiging in geen enkel opzicht het gevolg was van hun klassebelang. Bijna alle geestelijke voorgangers en baanbrekers ja zelfs een belangrijk deel van de meest op de voorgrond tredende politieke leiders van het socialisme, komen uit burgerlijke en adelijke kringen. (Denk b.v. aan Nieuwenhuis en Prins Kropotkine). Zij handelen tegen hun klassebelangen en moeten meestal de voordeelen van hun bevoorrechte positie prijsgeven, omdat zij voor het socialisme willen werken.

Het is voor hen geen broodvraag, maar een gewetensvraag. Zij zijn zeker geen slechtere socialisten dan de mislukte kapitalisten van de proletarische belangenstrijd. In ieder geval zijn zij het bewijs, dat het socialisme als gezindheid staat boven de bloote belangenstrijd. De strijd van de arbeiders voor hun klassebelangen verhoogt slechts de bereidheid van deze klasse, om socialistische ideeën te aanvaarden; maar deze ideeën zijn niet door den belangenstrijd verwekt en evenmin zijn zij op zichzelf reeds voldoende om deze strijd te verwijden tot een vernieuwing der cultuur.

Men kan de geschiedenis der arbeidersbeweging in den loop der laatste eeuw dan slechts begrijpen, wanneer men steeds de verhouding tusschen beide drijfveren, belangenmotief en gezindheidsmotief, in het oog houdt. Tusschen deze beide motieven bestaat een voortdurende strijd, waarvan het noodzakelijk is de oorzaken, vormen en uitwerkingen te begrijpen. De economische verhoudingen alleen verklaren dat niet. Wanneer men de uitwerking van gegeven verhoudingen op de menschen verstaan wil, dan is het niet voldoende deze verhoudingen te bestudeeren, men moet ook onderzoeken de dikwijls zeer uiteenloopende wijzen, waarop de menschen op deze verhoudingen reageeren."

Het is in hoofdzaak het specialiseeren der belangen, welke de massa van het eigenlijke wezen der klassenverschillen afhoudt. Als een beweging, gelijk het N.V.V. er een is, met 220.000 leden een strijdorgaan gaat opheffen, omdat het niet gelezen wordt, is er natuurlijk meer te doen dan alleen het feit te constateeren. De kranten worden tegenwoordig nergens anders mee gevuld dan met verklaringen, dat anderen er niets van weten en verder met een eindeloozen stroom van verlangens, welke nooit in vervulling gaan. Er is een gedeelte der arbeidersklasse omhoog geklommen, welk in aard, zeden en levenswandel gelijk staan met de kapitalisten, afgeven op revolutionnair socialistisch gezinde arbeiders, gelijk het meest verstokte burgerdom.

Wat men hier vindt, is, theoretisch gesproken, een onherkenbaar geworden Marxisme, voor een „immante critiek", n.l. vermocht de leer des meesters op den duur geen stand te houden, aldus spraken de „Genossen" of de „Partijgenooten" met burgerlijke recensenten mee. Historisch-materialistisch gezien wil dit dan echter zeggen, dat zich heeft ontwikkeld een gezeten proletariaat, en het beschikt over fondsen en coöperatieve en andere vereenigingen, en het heeft invloed op den gang der politiek, want het is genesteld in verschillende besturen van rijk en van gemeente en provincie. Het heeft belangen, die het verliezen kan, en het is er wel van overtuigd, dat het niet verliest, maar wint, als het opportunistisch wordt, als het zich aanpast aan burgerlijke mogelijkheden, als het optrekt met Liberalen, als het eens voor goed zijn oorspronkelijke beginselen verloochent. In z'n wetenschappelijke formuleeringen, voor zoover het daartoe tijd en lust heeft te midden van zijn practische bemoeiïngen, zal het zich dan beroepen op een verouderden vorm van evolutieleer, die, met Darwin e.a. alles verwacht van de gelijdelijkheid, en men zal ook hier accoord gaan met de bourgeoisie, want het zijn dezelfde bespiegelingen, die men aantreft bij economen en bij sociologen van burgerlijken huize.

„Zij zijn matter — of — fact, zij zijn staatslui geworden, intriganten, zij zijn verwereldlijkt — en dit moest wel zoo, omdat de waarachtige religie weg is, ik bedoel niet het verleugend christendom, zooals het voorkomt in onderscheiden kerken, maar een religie als waaruit nog leefde Shelly, toen hij dichtte z'n „Prometheus." (Eysinga).

Zij zijn daardoor heftiger tegenstanders geworden van revolutionnaire krachten dan de bourgeoisie ooit is geweest. Het eeuwigdurende uitstel is ingevreten in het socialisme zoodanig, dat er niet anders te doen is dan met woorden goochelen. De verburgerlijking der reformistisch socialisten, heeft het stroomende water der geestelijke revolutionneering stil gelegd. Dat komt duidelijk tot uiting als de arbeiders het niet eens meer noodzakelijk achten hun „strijdorgaan" te lezen. De belangstelling voor maatschappelijke problemen is onder nul, omdat het de arbeiders niet interesseert of er voor het militairisme 500 of 400 millioen gld. wordt uitgegeven, het militairisme zelf blijft er. Het interessert de massa niet, er is geen belangstelling, als Mac. Donald van dag tot dag aan het beloven is, dat er wel twee slagschepen en drie duikbooten minder gemaakt zullen worden, men weet dat de zee-oorlog er niet minder wreed en minder roofdierlijk om zal worden.

Het is daarom van belang dat de arbeiders meer belangstelling gaan betoonen voor het Syndicalisme. Waarom worden overal op fabriek en werkplaats onze kranten zoo gretig ontvangen en gelezen? Omdat de arbeiders er innerlijk reeds van doordrongen zijn, dat het socialisme der mislukte kapitalisten hun er onder houdt, evenals het werkelijke kapitalisme.

Maar het is niet voldoende, dat de arbeiders het met de Syndicalisten eens zijn. Het is niet voldoende als zij heel graag onze kranten lezen. Het is niet voldoende als zij de Syndicalisten in vertrouwen gelijk geven. Het is niet voldoende als de arbeiders onverschillig worden en hun „strijdorgaan" niet lezen. De arbeiders moeten breken met den sleur. Zij moeten wat zich aan hun vertoond, weten te realiseeren.

Het Syndicalisme heeft tot taak, de arbeider wakker te schudden, hun te wijzen op hun totale verburgerlijking, op hun mislukking zoolang zij blijven in de reformistische bonden. Het Syndicalisme wil zich niet aanpassen, wil niet opgenomen worden in de burgerlijke levensgang.

Het Syndicalisme is revolutionnair!

Het Syndicalisme wil breken met sleur en gewoontens, omdat zonder revolutie de weg, het uitzicht naar het socialisme verloren gaat.

Daarom moeten de Syndicalisten onvermoeid zijn, daarom moeten zij hun propaganda onverzwakt voortzetten. Sluit U aan arbeiders bij het Syndicalisme.

v. d. W.

Afzakking in het burgerlijk moeras.

Jan Oudegeest's bougeois geleuter.

Het gevaar van verburgerlijking is groot, en naarmate welstand vermeerdert en het verband met de proletariers losser wordt, vertoonen zich neigingen om de bourgeoisie na te apen.

Jan Oudegeest is een soort god van de S.D.A.P. Olumpus, en bedwingd het N.V.V., opdat de leiders dezer Vak-Centrale geen al te sociale bevliegingen zouden krijgen, want, dan gaan ze hetzelfde gat uit waar Roel Stenhuis door verdwenen is.

Jan is de bourgeois geworden proletarier, volledig gespeend van elk soort socialisme. Sinds lang weet hij nog alleen van „hooren zeggen", hoe het er bij proleten toegaat, en daarom bemoeit hij zich nog maar liefst met de dik gepensioneerde oude heertjes en rijk geboren ventjes.

Jan maakte zich bezorgd of ze van 20 guldens per dag in den Haag wel konden rond komen. Die uitdrukking zijner onrust met het lot der oude heertjes kwam in de krant en..... zoowaar een lid van de S.D.A.P. luchtte zijn verbolgen gemoed er over.

Jan Oudegeest, leider van de S.D.A.P. en bedwinger van het N.V.V. kwam nu vertellen, wat hij in de 1e Kamer had gezegd, n.m.:

„Ten tweede betwijfel ik — ik heb veel gereisd — of men in Den Haag overeenkomstig den stand van de Eerste Kamer van f 20.— per dag zal kunnen leven. Ik weet niet of de heeren, die van verre komen en het betalen kunnen en die overeenkomstig hun stand en levenswijze wonen in hotels als Hotel des Indes, Paulez of De Witte Brug, daar per dag met f 20 uitkomen. Ik betwijfel dat ten sterkste ,en door deze lage vergoeding drukt men dan ook de waardigheid van de Eerste Kamer naar beneden. Ik weet niet, of dit met bedoeling geschiedt; ik laat dat over aan de beoordeeling van de heeren, die hier door den heer Van Lanschot een verklaring hebben laten afleggen. Ik meen echter, dat de waardigheid van de Kamer naar beneden gaat, wanneer de Eerste Kamerleden in vierde- of vijfderangs hotels logeeren."

Met die onnoozele 20 pop aan vergoeding per dag drukt men de waardigheid der 1e Kamer naar beneden, zegt Jan! Zoo schaamteloos durft hij al te wezen; zóó vervreemd van de arbeiders is die leider, dat hij onze klasse in het openbaar hoont.

Dat hij de waardigheid der arbeiders in 't slijk drukt door zijn bourgeois-geleuter, schijnt hij reeds niet meer te voelen.

Diep is hij gezonken in het burgerlijk moeras en er is slechts eén middel tot genezing: Jan moet volledig onteigend worden en voor een paar jaren als steuntrekkende naar het burgerlijk armbestuur.

Jan moet terug kennis maken met de misèrie der wroeters. Jan moet eens leeren wat het zeggen wil, slecht wonen en niet half genoeg te eten; voorwaar Jan moet de armoede van nabij mee maken, want hij is een parvenu geworden.

Voor zulke leiders mogen de arbeiders zich schamen.

Eerste Kamerleden mogen niet in 4e of 5e rangs hotels logeeren, dat is beneden hun waardigheid — misschien wèl bij „toevlucht voor onbehuisden?" Of is het bij „Jonker", in hotel de houten lepel goed genoeg voor arbeiders?

De Internationale Arbeiders Associatie in het jaar 1929

door

A. SOUCHY.

Uit het Duitsch door B. M.

II.

De politieke reactie was echter niet het eenigste geweld, hetwelk zich tegen de Int. Arb(Ass. stelde. Ook de economische crises was niet ten voordeele van het revolutionnaire deel der arbeidersbeweging. Deze had ten gevolge, dat ook in de landen der democratie en politieke vrijheid, de bij de I.A.A. aangesloten centrales een moeilijke tijd doormaakten. Door de werkloosheid, die in de meeste landen van Europa en Amerika een blijvende verschijning geworden is, werden de revolutionnaire arbeiders in de eerste plaats getroffen. Het is te begrijpen, dat de materieele en moreele kracht der Revolutionnair Syndicalistische organisaties daardoor verzwakt en tegengewerkt werd. De Reformistische organisaties buiten deze toestand uit en probeerden bovendien nog door invoering eener „sociale" en „economische" wetgeving, met behulp der bourgeoisie de arbeidersbeweging voor zich te monopoliseeren.

In 1929 konden wij in meerdere landen dergelijk streven waarnemen. De acties der Internationale Arbeiders Associatie werden daardoor ten zeerste verzwaart.

DUITSCHLAND.

In Duitschland, het oorsprongland en de burcht van het sociale Reformisme en de sociale wetgeving, kon de „Freie Arbeiter Union" (Vrije Arbeiders Vereeniging), haar positie behouden.

Vooruitgang heeft zij echter niet kunnen maken. De Anarcho Syndicalistische vakbonden moesten op twee fronten strijden. Aan de eene zijde tegen de door de rusteloos doorgevoerde rationaliseering versterkte en door het groote leger der werkloosheid driest geworden kapitalisme en op de andere zijde tegen de geborneerde arrogantie en ijverzuchtige heerscherszucht der Centrale vakbonden en hun helper, de Regeering. Het levensniveau van het Duitsche Proletariaat is in 1929, wat zich ook aan de hand der indexcijfers bewijzen laat, aanmerkelijk gedaald. Tengevolge hiervan maakte zich een groote ontevredenheid merkbaar, die in een uitbarsting van zoogenaamde „wilde" acties — dat zijn acties, die door de Reformistische Centrale vakbonden niet gesanctioneerd worden — tot uiting kwam.

Het revolutionnaire deel van het Proletariaat, was voor de door de Duitsche centrale der I.A.A., gepropageerde directe actie doorgaans wel te vinden. Ook de Communistische vakbond oppositie kwam uit opportunistische prestige gronden, voor de aanwending van directe actie op. Doch de machtige Centrale Vakbonden onderdrukten al deze acties, waarbij zij voor geen middel terug schrikten. Met behulp van het burgerlijke gerecht, is hen de indamming van de revolutionnaire

bron zonder moeilijkheden gelukt. Waar het maar mogelijk was, verbonden de Reformistische Centrale vakbonden zich met de ondernemers om de Freien Arbeiter-Union A.S. het karakter van een economische belangen organisatie te ontnemen. Dit gelukte hen voor een deel ook door er op te wijzen, dat de Syndicalisten de burgerlijke maatschappij omver wilden werpen en als gevolg daarvan niet gerechtigd waren, loon- en arbeidsvoorwaarden met de ondernemers in de huidige maatschappij-orde vast te stellen, m.a.w. overeenkomsten daarover te treffen. Het gevolg daarvan was, dat de Syndicalistische vakbonden voor de arbeidsgerechten niet als belangen organisaties voor hun leden toegelaten werden, wanneer het er om ging, te weinig betaalde loonen of andere arbeidszaken aan te klagen.

Bij de tegenwoordige verhouding tusschen arbeiders en ondernemers en een gelijk een nauw mazig net omspannende arbeiders wetgeving, is de vertegenwoordiging van haar leden voor de arbeidsgerechten voor een arbeidersorganisatie, een niet te ontkomen noodzakelijkheid. De T.A.U.D. moest zich tegen deze poging, tot ontneming van haar vakvereenigingsarbeid te weer stellen. Zij diende bij het hoogste gerechtshof van het Rijk een klacht in. De uitspraak over dit voor hen gewichtig vraagstuk, was aan het einde van 1929 nog niet gevallen.

De propaganda voor de idealen en strijdmiddelen der I.A.A., werden door onze Duitsche organisaties systematisch gevoerd. Naast het hoofdorgaan. „Der Syndikalist" en het theoretisch tijdschrift „Die Internationale", gaven de aangesloten Industrie Federaties hun organen uit en ook de districts centrales hebben hun eigen mededeelings- en propaganda-organen.

FRANKRIJK.

In Frankrijk, het moederland van het Revolutionnair Syndicalisme, maakte onze centrale, de Confederation Generale du Travail Syndicaliste Revolutionnaire, maar een matige vooruitgang.

Het aantal leden der C.G.T.S.R. is nog steeds klein en bij de mentaliteit, die in groote deelen van het vrijheidslievend gezinde Proletariaat van Frankrijk heerschend is, zijn de vooruitzichten voor een snelle vooruitgang van de Revolutionnair Syndicalistische organisaties, nog steeds gering. Een groot deel der Fransche Anarchisten, waaronder ook de bekende kameraden Bastien (redacteur van de „Libertaire"), Le Pen en Lecion, behooren nog steeds tot de oude C.G.T., en de traditioneele draden, die hen en hun mede kameraden met deze voormalige vrijheidslievende en revolutionnaire organisatie verbinden, zijn zoo sterk, dat zij niet verscheurd kunnen worden.

Zelfs de uitgesproken Reformistische beginselen der huidige C.G.T., verhindert deze Anarchistische kameraden niet, in de C.G.T., met welke zij door tientallen jaren werken, verbonden zijn, de eenigste juiste vakvereenigingsbeweging in het land te zien. Het is natuurlijk onvermijdelijk, dat dit vastkleven aan oude vormen ook op de werkzaamheid van deze kameraden een zichtbare stempel drukt en hen van de zijde der Communistische C.G.T.U. het woord „Anarcho Reformisten" wordt toegevoegd.

Onze C.G.T.S.R. heeft in den loop van 1929 met deze kameraden een levendige polemiek gevoerd, over de kwestie, tot welke van de drie bestaande vakorganisaties in Frankrijk — de C.G.T. de C.G.T.U. of de C.G.T.S.R, — de Anarchisten behooren. Zij hebben de in de beide andere vakbonden georganiseerde Anarchisten op overtuigende wijze bewezen, dat hun plaats eigenlijk alleen in de C.G.T.S.R. kon zijn.

Groot succes hebben onze kameraden bij deze polemiek, trots een overtuigende bewijsvoering, bij de afzijdig staande Anarchisten en vrijheidslievende Syndicalisten niet gehad.

Het orgaan der C.G.T.S.R. verscheen regelmatig elke maand, onder den naam „Combat Syndicaliste", en ook de Bouwvakarbeiders Federatie gaf een maandblad uit. Er werd een intensieve mondelinge propaganda voor het Revolutionnair Syndicalisme gevoerd. In de tweede helft van het jaar richtte deze propaganda zich in 't bijzonder tegen de invoering van de door de Reformistische C. G. T. sterk verdedigde wet, over de ziekteverzekering der arbeiders. Onze organisatie wees de wet in den bestaanden vorm af en probeerde de groote massa der arbeiders tot actie tegen de invoering daarvan te brengen. Dat is echter niet gelukt, doch de Fransche arbeidersklasse zal zich, wanneer de gevolgen van deze vrijheidssnoerende wet te bespeuren is, de stelling der C.G.T.S.R. herinneren en misschien dan den door hen voorgestelden weg inslaan.

In het algemeen werd door het Fransche Proletariaat in 1929 geen groote acties tegen het ondernemersdom en den Staat gevoerd. Bij den strijd der mijnwerkers was onze organisatie niet in groote mate betrokken, daarentegen voerde zij een taaien strijd voor verhooging der loonen van de pijpenarbeiders te Jura. Ook de propaganda voor den zesurendag werd door de C.G.T.S.R. op den voorgrond gesteld.

Over 't geheel genomen heeft onze Fransche organisatie zich gestabiliseerd en ook eenige nieuwe grond gewonnen.

Zij is heden — en dat is een belangrijk feit — in Frankrijk de eenigste organisatie, die de ideeën van het vrijheidslievende, revolutionnaire Syndicalisme vertegenwoordigt en er voor opkomt, dat deze ideeën in het Fransche Proletariaat bewaard blijven.

(Wordt vervolgd.)

De stampot politiek in 't N.A.S.

DISSEL SMEEKT NEDERIG OM SAMENWERKING.

Die man kan lawaai maken, dat heel de buurt er door in rep en roer komt! Men verwacht, dat hij minstens heerscht over een leger van jewelste. Een tikje overschatting is niet om boos te worden, maar, zoo'n manier van menschen om den tuin leiden, is wel wat àl te bar.

We gunnen hem graag z'n lol, „elk diertje zijn pleziertje", maar, soms is het noodig hem om zijn parmantig gezwets wat te doen inbinden, want het verwekt zoo'n leugenstof, dat ook wij er hinder van krijgen.

Ter leering laten wij hier een stukje van zijn valsch geschrijf volgen, uit „De Arbeid" van 8—3—'30:

„Onze Metaal-Federatie heeft haar taak verstaan; de uitkomsten zijn bevredigend. Bij de beoordeeling daarvan moet in het oog worden gehouden, dat de Metaal-Federatie den grootsten bond van het N.V.V. tegenover zich heeft. Toen de leiding van dien bond tot het inzicht kwam, dat het middel van de samenwerking niet tegelijk bruikbaar was om de Metaal-Federatie in de positie van „geestelijk gevangene" der modernen te brengen, besloot die moderne bondsleiding de samenwerking met de O.B.W.M. te verbreken. En als dan de „syndicalistische" Federatie wel in aanmerking komt om deel te mogen uitmaken eener „combinatie" van samenwerkende organisaties in de metaalindustrie, dan is daarmede tegelijk het groote verschil in taktiek tusschen de N.A.S.-Federatie en de organisatie der syndicalisten gedemonstreerd."

En nu de feiten. Dit leugen-haantje heeft meermalen echt schooierig gebedeld om maar te mogen meedoen met die **Combinatie**. Hij maakte zich zelf nog bar kwaad, toen hij enkele weken geleden op **zijn smeekschrift aan de Modernen en Katholieken, om hun geestelijke gevangene te mogen worden,** een afwijzend antwoord kreeg! Zoo'n kruiperige houding aan de eene zijde en een markt-lawaaierige houding naar den anderen kant, toont wat soort stamppot politiek O.B.W.M. laat voeren. Wat een malle houding.

Wij hoorden nu zooveel slecht over andere bonden en onze Syndicalistische Federatie van Metaalbewerkers, dat wij moeten gelooven dat O. B. W. M. een reuze organisatie zijn moet, die overloopt van revolutionair daadgeweld.

O.B.W.M. is in 1923 opgericht, mogen wij nu eens vernemen hoeveel stakingen zij in die 7 jaren zelfstandig hebben gevoerd?

Een heel bescheiden vraagje.

Komt nu eens op met feiten!

De Spaansche Arbeidersbeweging en de val van Primo de Rivera.

De koning van Spanje heeft den dictator zijn congé gegeven. De Moor heeft zijn plicht gedaan, hij heeft het land bevrijd van het gevaar van revolutie, nu kan hij gaan. Onder de huidige omstandigheden zou zijn aanblijven de dynastie eer hebben geschaad dan gebaat.

Het revolutionnaire proletariaat was onschadelijk gemaakt, zijn organisaties waren in den loop der laatste jaren zoo vaak ontbonden, verboden, vervolgd, dat men daarvan niets meer behoefde te vreezen.

De meest bekwame koppen waren of uitgemoord, of door de vervolgingen murw geslagen, of uit elkaar gedreven, zoodat men hoopt, den eersten tijd met rust gelaten te zullen worden. Maar men is daar toch nog niet heelemaal zeker van en daarom heeft men wel de burgerij haar burgerlijke liberale vrijheden teruggegeven, laat men de verjaagde professoren hun leerstoel weer innemen en de studenten weer in de gehoorzalen, maar de revolutionnairen arbeiders smachten nog steeds in de hel der gevangenissen. Ze allen tegelijk vrij te laten, dat lijkt Berenguer, den opvolger van Primo de Rivera, en misschien ook den koning, te gevaarlijk.

Gedurende de lange jaren der dictatuur hebben de sociaaldemocraten en de reformistische en centralistische vakvereenigingen adem geschept. Evenals de sociaaldemocraten en reformisten in Italië met Mussolini, hebben deze groepen in Spanje zich met Primo de Rivera verzoend. Hun kwam de dictatuur heelemaal niet ongelegen. Want nu werden ze tenminste niet lastig gevallen door die gehate syndicalisten en anarchisten. Ze werden ondersteund door den dictator en waren hem er dankbaar voor. De sociaaldemocraten en vakvereenigingsreformisten waren de eenige politieke kracht in het land, die tot op het allerlaatst met de dictatuur samen werkten. Toen zelfs de conservatieve partij zich reeds van de dictatuur had afgewend, stonden de socialisten en de aanhangers der moderne vakbeweging haar nog altijd trouw ter zijde.

Is het niet een vernedering voor de internationale arbeidersbeweging, dat er in haar midden elementen zijn, die zich bij de militaire dictatuur hebben aangesloten, die jarenlang met haar hebben samengewerkt, die de hulp van den dictator hebben aanvaard en die, uit dankbaarheid voor die hulp, zijn trouwste steunpilaren waren?

En deze socialistische partij van Spanje is een eenzaam lid van de socialistische Arbeiders-Internationale en de Union General del Trabajo, de UGT. (Algemeene Vakverbond) is de „trotsche Spaansche sectie" van de vakvereenigings-internationale van Amsterdam. Wat bevinden de klasse bewuste arbeiders, die via hun vakvereenigingen bij deze internationale zijn aangesloten, zich toch in een fraai gezelschap!

De Amsterdamsche internationale tracht zooveel mogelijk de jammerlijke houding van haar Spaansche sectie weg te doezelen en te verdedigen. Toch kan zij het feit der samenwerking met Primo de Rivera niet loochenen. In no. 7 van den persdienst van het IVV. vinden wij een persbericht over den toestand van de „Spaansche vakbeweging na de omwenteling", waarin een interview met den „Spaanschen arbeidersleider" Besteiro wordt weergegeven.

Daarin heet het: „In de laatste jaren zijn de socialistische partij en de vakvereenigingen, die door het socialisme beïnvloed werden, (hiermee wordt het Amsterdamsche UGT. bedoeld) sterk voor uitgegaan. Feitelijk is het voldoende, de verslagen van de wekelijksche bestuursvergaderingen van de vakvereenigingen en der partij te volgen, om de voortdurende toetreding van georganiseerde groepen en van persoonlijke leden te constateeren. De bereikte vooruitgang bestaat niet alleen in een aanzienlijke toename van het aantal aangesloten secties en persoonlijke leden, maar ook in een opvallende uitbreiding der organisaties."

Hij had er nog aan toe moeten voegen, dat de socialistische partij en de vakbond in het directorium van de militaire kamarilla door staatsambtenaren vertegenwoordigd waren, dat vakvereenigingsleiders in opdracht der regeering het geheele land doortrokken en trachtten de arbeiders onderworpenheid te leeren.

Daarvoor heeft Primo hun zijn dankbaarheid dan ook wel betoond. Hij heeft verplichte commissies voor geschillen ingesteld, waarin een gelijk aantal arbeiders en ondernemers zitting moesten hebben en aan de centralistische vakvereenigingen het recht verleend om als de uitverkoren vertegenwoordigers der arbeiders op te treden. Op hetzelfde oogenblik werden echter de syndicalistische vakvereenigingen onwettig verklaard en haar acties lam gelegd.

Dat is dus het resultaat der dictatuur voor de arbeidersklasse. De reformistische beweging bloeide op in denzelfden tijd, dat de revolutionnaire beweging neergeslagen werd. Is het dan te verwonderen als de reformistische UGT. het IVV. kan melden, dat zij 240.000 leden telt, terwijl de revolutionnair-syndicalistische Confederacion Nacional del Trabajo (CNT.), die bij de IAA. is aangesloten, in het geheel niet in staat was haar organisaties, laat staan dus haar leden te tellen?

Op den dag na den val van Primo de Rivera was de getalssterkte der UGT. grooter dan die der CNT. en waren haar organisaties ook beter in staat te werken. Maar de reformistische leiders zullen van den opbloei der centralistische vakvereenigingen onder de bescherming der dictatuur niet lang pleizier hebben.

Den arbeiders, die zich ten deele den druk der militaire dictatuur bij de reformistische vakvereenigingen hadden aangesloten, zullen nu de oogen wel open gaan. Zij zullen gaan inzien, dat men niet tegelijk twee heeren, den militairen dictator en het klassebewuste proletariaat, kan dienen.

II.

In de rijen der syndicalisten valt nu reeds een verblijdende opleving waar te nemen. Onmiddellijk na het aftreden van den dictator kwamen de vertegenwoordigers van de resten van de eens zoo machtige CNT., die in het geheim waren blijven voortbestaan, bijeen.

Zij beraadslaagden over den wederopbouw der organisatie, over de voorbereiding van een congres, over het uitgeven van nieuwe kranten.

Reeds verschijnt in Barcelona een krant, onder den naam van „Accion". Dat is de spreekbuis van de Confederacion Nacional del Trabajo.

Naast dit orgaan, dat binnen korten tijd wekelijks zal verschijnen, staat de uitgave van een maandblad op het program, dat in het begin van Maart het licht zal zien. Voegt men hieraan toe de reeds bestaande organen, „Accion Social Obrera", dat in San Feliu de Guixols verschijnt, en „Despertad!" uit Vigo, dan beschikt de syndicalistische CNT. thans reeds over vier kranten. En dat is nog maar een begin. Het Spaansche syndicalisme zal zich spoedig herstellen.

Het is natuurlijk niet mogelijk, dat de CNT. die zoo geweldig onder de dictatuur heeft geleden, dadelijk weer dezelfde kracht zal ontplooien, die zij vroeger had, maar toch is de CNT., zooals zelfs thans nog door tegenstanders wordt erkend, een lichtbaak in de geschiedenis van het Spaansche proletariaat en aan haar is ook de toekomst.

Als in het politieke leven in Spanje geen terugslag komt, zal binnenkort een congres van de CNT. bijeen geroepen worden. De problemen, die het Spaansche syndicalisme op het oogenblik bezighouden, worden behandeld in een artikel in de „Accion Social Obrera". Het zijn de volgende:

1. Onmiddellijke ontwapening der somaten (fascistische benden);
2. Bevrijding van de politieke gevangenen, die in de laatste jaren van den burgeroorlog veroordeeld werden. **Herziening** van de processen, waarin de gevangenen, zonder bewijs, onschuldig tot onevenredig hooge straffen veroordeeld werden;
3. Strijd tegen de uitsluitende beroepsverbonden en tegen de verplichte commissies tot beslechting van arbeidsgeschillen;
4. Onmiddellijke wettelijke vrijheid van organisatie voor de Confederacion Nacional del Trabajo;
5. Het vaststellen van de houding der CNT. tegenover de Spaansche nationale vergadering.

In een manifest, dat de CNT. in het eerste nummer van de Accion heeft gepubliceerd, wordt gezegd:

„Het oogenblik eischt de onmiddellijke wettelijke erkenning van de vrijheid voor de vakvereenigingen en het onmiddellijk hervatten van haar werkzaamheden, de vakvereenigingscomité's, (die tijdens de dictatuur voorloopig en in het geheim hebben voortbestaan. Red. Persdienst), moeten worden omgevormd tot behoorlijke vakvereenigingen; onmiddellijk moeten ledenvergaderingen en openbare vergaderingen worden bijeengeroepen, waar rekenschap kan worden afgelegd van de werkzaamheden tot op dit oogenblik en waar de arbeiders kunnen worden opgewekt, zich weer bij de vakorganisaties aan te sluiten."

In een hoofdartikel van de Accion vinden wij den eisch:

„Wij moeten in de eerste plaats de maatregelen, die de dictatuur op sociaal gebied heeft genomen, aan een grondige critiek en herziening onderwerpen, de zuivere beroepsorganisaties, die den klassenstrijd niet aanvaarden, moeten worden bestreden, de bij de wet ingestelde comité's tot beslechting van arbeidsgeschillen, en verschillende andere bepalingen, die onder de dictatuur zijn uitgevaardigd, moeten critisch onderzocht worden en dan moeten worden vastgesteld, of daarvan iets kan worden gehandhaafd en of die instellingen nuttig zijn voor de arbeidersklasse."

Kameraad Pestana neemt in een artikel stelling tegenover de andere richtingen en zegt aan het einde van genoemd artikel:

„Wij willen niemand hinderen, die er naar streeft, den maatschappelijken toestand, waaronder ons volk leeft, te verbeteren. Maar wij zullen, waar dit noodig mocht zijn, stelling nemen tegenover een ieder, die van zins is, de vrijheid en de opkomst van het volk te belemmeren. De kracht van allen moet in dienst worden gesteld van het geheel. Den arbeidersorganisaties en haar besten krachten mag geen offer te groot zijn, om dit doel te bereiken."

Wij moeten vaststellen, dat de censuur nog steeds gehandhaafd wordt, dat iedere krant, die wordt uitgegeven, eerst aan de militaire autoriteiten moet worden voorgelegd en dat deze nog altijd kunnen schrappen, wat hun niet bevalt en zelfs de uitgave van een nummer geheel kunnen verbieden.

Van het grootste belang is voor het Spaansche syndicalisme thans het vraagstuk van de reeds genoemde comité's tot beslechting van arbeidsgeschillen. Onder de dictatuur waren de syndicalisten van de besprekingen over de arbeidsvoorwaarden uitgesloten. Als de vakorganisaties nu weer vrij kunnen worden opgebouwd, dan zal men in de eerste plaats den strijd moeten aanbinden tegen deze comité's.

In Katalonië wordt reeds nu met grooten ijver aan den wederopbouw van de vakvereenigingen gewerkt. In een oproep van het districtscomité lezen wij:

„Ideologisch staan wij heden op hetzelfde standpunt als waarop wij ook vroeger stonden. Ons doel is een maatschappelijke ordening te bereiken, waarbij op maatschapplijk en politiek gebied de grootst mogelijke vrijheid en gerechtigheid zal heerschen. Het kapitalistische uitbuitingssysteem moet door een gemeenschappelijke regeling der dingen vervangen worden.....

Op dit oogenblik is het noodzakelijk de vakorganisaties op te werken tot de hoogte, waarop zij voor de dictatuur gestaan hebben. De industrieele vakbonden moeten spoedig herrijzen en haar vruchtbaar werk hervatten. Iedere klasse-bewuste kameraad is verplicht aan het groote werk van organisatie en opvoeding der arbeidende massa deel te nemen."

Op het oogenblik valt dus een krachtigen opbloei van het Spaansche anarchosyndicalisme waar te nemen.

Maar deze verdere ontwikkeling kan alleen dan een gunstig verloop hebben, als ze door den politieken toestand wordt begunstigd. Nog is de beweging niet sterk genoeg om met goed gevolg een nieuwen aanslag van de dictatuur, die door den koning wordt geïnspireerd, af te weren. Als het morgen den koning zou invallen, den tegenwoordigen minister-president Berenguer, die er van verdacht wordt, liberale neigingen te koesteren, te vervangen door den beul, generaal Martinez Anido, dan zou een nieuwe reactionaire strooming ontstaan, waarbij de veelbelovende opbloei van het syndicalisme weer zou te niet gaan.

Nu valt het inderdaad te betwijfelen, of een dergelijke reactionnaire strooming zich lang zou kunnen handhaven. Het is niet uitgesloten, dat het onder dergelijke omstandigheden binnen een niet al te langen tijd opnieuw tot een uitbarsting van de hartstochten van het onderdrukte volk zou komen. De gevolgen van dergelijke opstanden, zou echter moeilijk te voorspellen zijn. De resultaten er van zouden, bij het ontbreken van revolutionaire economische organisaties, die de noodzakelijke voorbereiding treffen, hoogst twijfelachtig worden. Dit alles zou hoogstens tot zuiver politieke veranderingen kunnen leiden, die onder bepaalde omstandigheden voor het revolutionnaire proletariaat zelfs van twijfelachtige waarde zouden kunnen zijn.

III.

De communistische partij in Spanje is zeer zwak. Zij wortelt hier ook niet in de geschiedenis. In de jaren 1920—'23 liepen enkele sociaal democraten en anarcho-syndicalisten naar Moskou over en vormden de communistische partij in Spanje. De voornaamsten van hen waren Andreas Nin, Arlandis en Maurin. Maar deze renegaten uit het syndicalistische kamp staan nu niet meer aan het hoofd van de communistische partij.

Evenals in alle landen kwam het ook onder de Spaansche communisten tot innerlijke twisten en tot scheuringen, die in Spanje, waar de partij een ellendig schijnbestaan leidde, een des te noodlottiger uitwerking hadden, en waardoor zij zoowel met betrekking tot haar aanhangers als ook met betrekking tot haar invloed en het aanzien bij de arbeidersklasse, op de allerlaagste trap staat.

Wel kan men, dank zij het geld van Moskou, in Madrid een weekblad uitgeven onder den naam La Bandera Roja, waarbij dan nog een stalistisch orgaan, Adelante, gekomen is. Maar beide bladen verschijnen niet in het openbaar, en zoeken hun grootste kracht in het elkaar verdacht maken. De communistische partijen in Spanje doen op het oogenblik denken aan een paar keffertjes, die tegen elkaar staan te blaffen, en die het revolutionaire proletariaat in den broek bijten. Nu heeft Trotsky wel is waar in een van zijn brieven zijn getrouwen aangeraden zich bij de syndicalistische organisaties aan te sluiten, maar als het syndicalisme tegen zijn taak is opgewassen zullen de communisten van de verschillende richtingen er geen vat op kunnen krijgen. Aan den anderen kant is het niet onmogelijk, dat de smadelijke houding van de socialisten en der reformistische vakorganisaties door de communisten overal zal worden uitgebuit. En bij een dergelijk optreden hebben zij ook nog wel eenige kans, proselieten te maken.

Of zij er toe zullen overgaan, naast hun uiterst kleine communistische partij ook nog een miniatuur communistische vakorganisatie te stichten, hangt af van de parolen van Moskau. Deze staan op het oogenblik in het teeken van de eenheid, d.w.z. men predikt de eenheid op het gebied van de vakbeweging, om met deze leus in werkelijkheid de vakvereenigingen te splijten. Misschien zullen de communisten in het mijndistrict Asturië, waar sedert langen tijd de socialisten een overheerschenden invloed hadden, eenige macht veroveren. Ook in Madrid en in het oude Castilië zullen zij eenige groepen onder hun vanen kunnen verzamelen, maar in alle andere deelen van het land hebben zij niet de minste kans van slagen.

In Spanje is thans, evenals voorheen,

het syndicalisme de richting, die het diepst in de arbeidersbeweging wortelt en haar grootste sympathie heeft. Als alle vrijheidlievende krachten, alle sprekers en schrijvers onder de kameraden, zooals Quintanilla, Peiro, Pestana, Pestana, Carbo, Buenacasa, om er maar eenige te noemen, met het leger ongenoemde, doch beproefde strijders aan het groote werk van den wederopbouw van de Confederacion Nacional del Trabajo samenwerken, dan is het aan geen twijfel onderhevig, dat de toekomst van de spaansche arbeidersbeweging in handen van het syndicalisme ligt.

A. L. Y.

UIT DE PERS OVER DEN TOESTAND IN SPANJE.

Ter nadere informatie van onze lezers geven wij nog de volgende persberichten weer.

Ons fransche orgaan „Le Combat syndicaliste" schrijft het volgende:

De beteekenis van den val van Primo de Rivera.

Onder den druk van de dynastie en om de monarchie te redden, pareerde de koning te rechter tijd den laatsten slag, dien Primo de Rivera voorbereidde, maar waarvan Martinez Anido, de werkelijke dictator, de draden in handen had.

Primo de Rivera, die alleen nog maar op de socialistische partij, de kerkelijken, en de door hemzelf aangestelde provinciale gouverneurs kon rekenen, werd bang.

Om het uitbreken van een burgeroorlog, die zich op alle mogelijke manieren aankondigde, te voorkomen, besloot de dictator tot een nieuw plan, dat zijn wankele positie weer moest bevestigen. Hiertoe organiseerde hij een rondvraag bij de leiders van leger en vloot, om zich er van te vergewissen of hij nog op hun steun kon rekenen.

Toen de koning van deze enquete, waarover hij niet geraadpleegd was, hoorde, werd hij woedend. Hij noodigde Primo de Rivera uit, zijn ambt neer te leggen. Primo trok zich terug.

Toen verwierf Berenguer, de indirecte oorzaak van de dictatuur, de man, die de verantwoordelijkheid draagt voor de nederlaag in Marokko, welke aan 20 duizend man het leven kostte, de gunst van den koning. Nadat hij door den dictator veroordeeld was, werd hij door den koning aangezocht, de plaats van zijn tegenstander in te nemen. Deze uitnoodiging van Berenguer, van den chef van het koninklijke hof, was overigens niet zoo maar een toevallig iets. Reeds in 1926, gaf Sanchez Guerra, de leider van de conservatieve partij, in een manifest dat in het geheim verscheen en overal werd verspreid, den koning den raad, Primo door Berenguer te vervangen.

Een jaar later trachtte Sanchez Guerra het garnizoen te Valencia in opstand te brengen, ten einde zijn doel te verwezenlijken en de regeering van oproerlingen, tegenover welke elk middel geoorloofd is, ten val te brengen. En al was nu ook deze oproep, door het verraad van den aartsbisschop van Valencia, tot mislukking gedoemd, toch blijft het een feit, dat deze poging, door de omstandigheden, waarmee ze gepaard ging, de dictatuur een zoo zwaren slag toebracht, dat ze er door is ten val gekomen.

De dictator is weg, maar de dictatuur is gebleven. Wij behoeven omtrent het liberalisme van Berenguer geen illusies te koesteren. Het bevoorrecht de door Primo in het leven geroepen patriottistische Unie, die nog steeds het fascisme bevordert, terwijl hij elke critiek op de verderfelijke maatregelen van den dictator, speciaal wanneer zij door het anarcho-syndicalisme wordt uitgeoefend, onderdrukt.

De officieren, die door Primo de Rivera waren veroordeeld, kregen amnestie, de professoren, die van de universiteiten waren verjaagd, mogen hun leerstoelen weer bezetten, de studenten krijgen hun rechten terug, maar de anarchisten en syndicalisten, die zonder behoorlijk rechterlijk vonnis tot lange gevangenisstraffen zijn veroordeeld, zijn nog steeds niet vrijgelaten.

Berenguer handhaaft ook de comité's tot beslechting van arbeidsgeschillen, waarin de ondernemers en de reformistische vakvereeniging (UGT) samenwerken, terwijl de anarcho-syndicalistische C.G.T. nog steeds buiten de wet is gesteld. Hij heeft tegenover de vertegenwoordigers van de pers openlijk verklaard, dat hij het goede, dat de dictatuur heeft gebracht, wil behouden, en daaronder vallen volgens hem juist deze comité's. Onder deze omstandigheden heeft de houding van de socialistische partij en van het reformistische algemeene verbond van vakvereenigingen (UGT) niet de minste beteekenis. Beide duchten het oogenblik, waarop de nieuwe verhoudingen zullen intreden, want dat is voor hen tevens het uur van vergelding. Dan zullen de arbeiders hen voor hun daden tijdens de dictatuur ter verantwoording roepen.

Ondanks de censuur weten de arbeiders, dat de dictatuur zonder de hulp der sociaaldemocratische partij en zonder de socialisten in de regeering, zooals Caballero (leider van het reformistische algemeene verbond van vakvereenigingen,) Largo en Lahorit (leiders van de sociaaldemocratische partij) reeds lang zou zijn ineen gestort.

Pedro Indalesio, een bekend sociaal democraat, heeft tegenover een burgerlijken journalist openlijk verklaard: „De sociaal democratische partij heeft zich door den steun, dien zij van den dictator heeft aanvaard, en die slechts een zeer tijdelijke waarde had, voor de toekomst gecompromiteerd."

De half-dictatorale regeering van Berenguer kan slechts een tijdelijk karakter dragen. Generaal Berenguer, die zoowel met den koning als ook met Sanchez Guerra, den tegenwoordigen tegenstander van den koning en invloedrijksten conservatieven politicus van Spanje, bevriend is, heeft de taak op zich genomen, den staat te „normaliseeren", d.w.z. in de plaats der burgerlijke en militaire ambtenaren, die tijdens de dictatuur zijn aangesteld, nieuwe mannen te zetten, die in staat zijn, aan het maatschappelijk leven een krachtige basis te geven. Als dit gebeurd is, zal Berenguer het waarschijnlijk aan een andere regeering moeten overlaten de verkiezingen door te voeren.

Het is moeilijk te zeggen, hoe lang Berenguer zal aanblijven. Het zal echter moeilijk zijn een dergelijke regeering te steunen, die al bijna even illegaal is als haar voorgangster, en die toch ook niet een openlijke dictatuur wil zijn.

De houding der links-georiënteerde kranten is zoo voorzichtig, dat ze aan lafheid grenst. Deze houding wordt het best geteekend door het arabische spreekwoord, dat luidt:

„Blijf rustig voor je deur zitten wachten, tot het lijk van je vijand voorbij gedragen wordt." Deze houding is natuurlijk wel heel gemakkelijk, maar op die manier kan het lang duren, voor die vijand wordt neergeveld.

Behalve deze uiteenzettingen, dienen nog enkele andere opvattingen omtrent den val van de dictatuur te worden vermeld. De kapitalistische „Information financière", die op het gebied van de internationale bankpolitiek goed is ingelicht, brengt een artikel van Albert Despaux, waarin wordt betoogd, dat de val van de peseta een der oorzaken is geweest van het aftreden van Primo de Rivera. In dit artikel lezen wij:

Sedert meer dan een eeuw komt de waardevermindering van het geld hoofdzakelijk tot uiting op de georganiseerde wisselmarkt, waar zij een buitengewoon groote vraag naar deviesen (buitenlandsche wissels) tengevolge heeft, die door het mobiliseeren van het angstig geworden kapitaal nog in de hand wordt gewerkt.

Het evenwicht van de betalingsbalans werd hersteld door leeningen in het buitenland af te sluiten. Maar daardoor werd het lot van de onvaste deviesen afhankelijk van de bankiers, die de leeningen mogelijk maakten. Daar de regeeringen door de waardevermindering van het geld gedemoraliseerd zijn, zijn zij in landen met onvaste deviesen schatplichtig aan het internationale bankwezen. Op die manier heeft dit langzamerhand politieken invloed verkregen, die in werkelijkheid nog grooter is dan hij schijnt. Door bij het toestaan van een leening zekere eischen te stellen, waren de manipulaties van de banken vaak van grooter invloed dan die der diplomatie. Het is reeds zoover gekomen, dat zij eenige staten onder haar controle hebben, en dat de staatshoofden slechts haar bevelen hebben uit te voeren. Toonden deze zich niet gewillig, dan weten de banken een zoo sterk verzet te verwekken, dat de regeeringen door dit verzet ten val gebracht worden.....

Ook Spanje, dat zijn eigen economische ontwikkeling zelf in handen wilde houden, en dat, om dit doel te bereiken, zelfs eenige industrieën, die tot dusverre door buitenlandsche groepen werden geleid, door den staat liet monopoliseeren, staat wellicht op het punt, zijn mea culpa te doen.

Het valt niet te ontkennen, dat de peseta gedaald is, doordat de spaansche staatsbank verzuimde, haar incasso beschikbaar te stellen en geen buitenlandsche credieten kon verkrijgen. Daarom moest de dictator Primo de Rivera ten offer gebracht worden.

Werkloozen en Werkeloozen.

Deze twee ongeveer gelijkluidende woorden hebben toch een diepgaand verschillende beteekenis. Met een enkel voorbeeld wil ik trachten dit duidelijk te maken.

Werk-loos is hij, die zonder werk en zonder verdienste is, het tweede geval kan men het best vertolken door te zeggen, die man staat werkeloos toe te zien; of om het nog iets duidelijker te zeggen, er doet zich iets voor en eenige menschen pakken gezamenlijk aan en het andere deel blijft toezien van zulke kan men dus zeggen, dat ze werkeloos bleven staan kijken, terwijl de andere hun hulp verleende.

Maar men zal wel begrijpen, dat met deze gemaakte verduidelijking mijn onderwerp niet „af" is, want het ligt in mijn bedoeling de twee hierboven genoemde categoriën in verband met onze samenleving en het voortbrengingsproces te behandelen.

Het zal wel niet gemakkelijk zijn het juiste aantal menschen te schatten, die werkloos en werkeloos zijn.

In verschillende landen is het mogelijk het aantal werkloozen zoo ongeveer te bepalen.

Door middel der arbeidsbeurzen en vakvereenigingen worden die cijfers verstrekt Wij schreven hierboven zoo ongeveer, want er zijn altijd nog werkloozen, die niet bij een openbare instelling als werkloos staan ingeschreven.

Maar men kan helaas hieraan ook toevoegen: „aan een boompje zoo vol bladen mist men een paar pruimpjes niet". Over het geheel genomen komt het er op een paar duizend meer of minder niet aan in verband met dit onderwerp.

Van uit Amerika wordt op het oogenblik beweert, dat er 4 millioen werkloozen zijn.

Maar dit kunnen er evengoed 10 millioen zijn, omdat mer daar over geen officieele gegevens beschikt.

Doch gelet op het feit, dat de hoogste autoriteiten zich met de werkloozen in laten, kunnen wij gevoegelijk eer het cijfer van 10 dan dat van 4 millioen aanhouden. In Duitschland heeft men 3 millioen, in Engeland ruim 2 millioen, overige landen na rata.

Tellen wij die getallen op, dan kunt gij die nog gemakkelijk met 2 vermenigvuldigen, dan krijgen wij dus een aantal gedwongen werkloozen plus zij, dat zijn dan de vrouwen en kinderen, die door de werkende onderhouden moeten worden.

De werkloosheid is niet alleen permanent, maar breidt zich nog gestadig uit.

Vernuftige uitvindingen op velerlei gebied maakt handen en hoofdarbeid overbodig en het leger der werkloozen groeit onrustbarend aan.

De wonderen der techniek zijn nog lang niet aan het eind als daarvan ooit sprake kan zijn.

Welk een revolutie heeft de radio en de geluidsfilm, om nu maar eens een paar vindingen van recenten datum te noemen, niet teweeg gebracht.

In tal van landen hebben de musiceerende film de muzikanten broodloos gemaakt ook de radio heeft reeds tal van slachtoffers gemaakt.

Wij vonden dezer dagen in de pers het volgende berichtje:

Dezer dagen is in de Vereenigde Staten de „American School of the Air" met uitzenden aangevangen. De voorzitter van de „Federal Radio Commission" hield bij deze gelegenheid een redevoering, waarin hij het belang van een goed georganiseerden schoolomroep uiteenzette. Hij schatte dat er meer dan 1.500.000 kinderen in 20.000 scholen naar de lessen luisteren, die door het pas opgerichte instituut worden uitgezonden."

Hoeveel onderwijzers, die werkende al geen bestaan hebben, zullen straks van deze vinding het slachtoffer worden. Wij mogen hieraan nog toevoegen, dat deze twee laatst genoemde vindingen feitelijk nog maar in de kinderschoenen staan en wie weet voor welke nieuwigheden wij straks nog geplaatst zien, met al de gevolgen van dien.

Wij hebben straks maar enkele landen genoemd, welke in vergelijking met Japan, China en Rusland nog maar kleine staatjes zijn, behalve dan Amerika in het licht bezien der vereenigde staten.

Wie zal nu in staat zijn bij benadering een getal te noemen wat het aantal werkloozen aangeeft.

Komen wij nu aan de tweede categorie, dan staan wij al direct voor hetzelfde probleem en bovendien nog voor de moeilijkheid uit te maken wie allemaal tot de werkeloozen gerekend moet worden.

Nemen wij nu een generaal, de opperste van de doodslagers, dan zal deze zich wel tegen die „vernedering" verzetten en zich een zeer verdienstelijk persoon achtte. Wij zullen hem des ondanks toch tot de werkeloozen d.w.z. bij de in-productieven indeelen en verder alles wat tot de vernietigende familie, het militarisme, behoort. Politie en Justitie kunnen wij zeker voor ⅞ ook tot het leger der inproductieven rekenen. Het klinkt wellicht een beetje vreemd als ik van deze branche nog ⅛ als nuttige lieden beschouw, want ook in een socialistische samenleving zullen wij niet zonder deze kunnen, indien zin bedoeld, dat wij politie beschouwen als *veiligheid* en justitie als *gerechtigheid*.

Nemen wij nu nog de verpleegden van ziekenhuizen, krankzinnigen gestichten, verbeterhuizen, gevangenissen; de vorstelijken huizen met hun gevolgen, beursspeculanten, enz. enz.

Dan zal men het wel met mij eens zijn, dat het leger van werkeloozen zeker wel zoo groot is dan dat der werkloozen.

Voegen wij nu beide categoriën bijeen, dan wordt de vraag gewettigd of hun totaal niet overtreft het toaal der producenten.

Wij moeten, om elk verwijt te kunnen ontgaan de door ons bedoelde werkeloozen nog in tweeën splitsen, in vrijwillige en onvrijwillige, met de laatste bedoelen wij dan de verpleegden in ziekenhuizen en andere gestichten, maar feit blijft het toch, dat zij gerekend moeten worden tot net totaal inproductieven.

Het merkwaardige verschil tusschen werkloozen en werkeloozen, min de onvrijwillige dan, is dat de laatste zich nog in weelde kunnen baden en de werkloozen, alsmede de producenten behoorende tot de arbeidersklasse zich met de afval moeten te vreden stellen. Het zeer eigenaardige feit, om er maar geen scherpere uitdrukking aan te geven is nog wel het aller droevigste van alles, dat zij die in het gareel van den arbeid loopen en dus het maatschappelijk raderwerk in beweging houden, dat deze voor hun prestatie zeer slecht beloond worden.

Daar naast zien wij nog, dat de slachtoffers van het kapitalistische productiestelsel, de werkloozen, die wel graag willen maar niet mogen werken, omdat de bezitters en ondernemers ze op verschillende tijdstippen niet wenschen te exploiteeren, omdat ze niets aan hen verdienen kunnen.

Wij vertrouwen er in geslaagd te zijn het verschil tusschen werkloozen en werkeloozen verduidelijkt te hebben en tegelijk te hebben aangetoond de ongerijmdheid en de onredelijke grondslagen, waarop de kapitalistische maatschappij berust.

Werkende en werkloozen zijn op elkander aangewezen zich als klasse- en lotgenooten te organiseeren en door de macht van dat instituut, hetwelk vrij moet staan van de verdeeldheid zaaiende partijen en kerkelijke partijen moeten aanwenden om alle parasieten van zich af te schudden. Eerst dan zal men kunnen spreken van een gezonde samenleving als den eenen mensch den andere niet meer exploiteeren en uitbuiten zal en inplaats van het geweld de rede zal beslissen.

Werkende en werkloozen, waarop wacht gij. Hoopt gij nog op een messias (een verlosser), dan vragen wij U, wanneer zal het gezond verstand U duidelijk maken, dat verlossing uit de boeien van het kapitalisme het werk van de verdrukte zelf moet zijn. Vertrouwt niet op hen, die u voorhouden een gelukkig hier-namaals (maar zorgen, dat ze het hier zelf goed hebben). Schenkt geen vertrouwen aan hen die zeggen kiest ons en wij zullen het wel voor U opknappen, zij bedonderen U minstens zoo hard als de zalvende geloovigen.

Wij syndicalisten zeggen kiest U geen nieuwe heerschers en tirannen, maar organiseert U in de rijen der syndicalisten, die voorstaan het zelfdoen en alleen heil verwachten van zichzelf en den strijd op economisch terrein willen uitvechten.

Bedrijfsfederaties hebben opgericht en bedrijfsraden zullen vormen om de productie over te nemen en zich nuttig willen maken voor de geheele menschheid.

Aan de werkers de wereld zij onze en ook uwe leuze.

H.

Uit de Metaal-Nijverheid.

De huishoudelijke vergadering
wordt gehouden op Vrijdag 11 April 1930, ten 8 ure, in gebouw Waterlooplein 35.

Nog altijd zijn er leden, die van oordeel zijn, dat met luisteren naar de radio of achter de kachel zitten, hunne zaak wordt gediend. Niets is minder waar, want dan wordt zonder hun over hun beslist. De werkgevers hebben natuurlijk een voorliefde voor arbeiders, die zich met weinig anders bemoeien als hun pietepeuterig huishouden en de werkzaamheden.

Kameraden, laat die laksheid nu eens varen, toont U een levend mensch en tracht met ons te werken voor betere levensvoorwaarden — voor het Syndicalisme.

Vrijdag 11 April 1930, Waterloopl. 35.

* * *

Plakt de Contributiezegel op
het 13e vakje voor de week van 23 tot 29 Maart 1930.

Betaalt op tijd het juiste bedrag.

* * *

De staking aan de Nederl. Scheepsbouw. Firma Witz — Schilderwerken.

Deze staking is ten einde.

Zooals het meermalen gaat, was de wensch der arbeiders hooger als het bekomene. Wij kunnen niet spreken van een overwinning, maar wel van een belangrijke verbetering. Vast staat, dat den arbeiders een basis is verleend, waardoor zij persoonlijk kunnen uitrekenen wat door hun verdiend wordt. Verder zal f 45.— per week worden uitbetaald op het verdiende loon, tot de afrekening van het tarief, waarmede een vakman f 55.— per week moet kunnen verdienen.

Toen 18 Maart de voorzitter Rosseau ter personeel stakersvergadering, de stakers namens de besturen een woord van van lof toesprak voor de betoonde activiteit en kameraadschap, waren deze woorden wel op hun plaats.

Hier is getoond wat eendracht vermag.

De besturen zullen nu verder deze zaak regelen en vast leggen.

Op 19 Maart 's middags gingen allen aan 't werk.

Een geduchte les hebben de ongeorganiseerden gekregen. Op verzoek om steun is hun medegedeeld dat, gezien zij hunne wekelijksche contributie niet aan de organisatie toevertrouwden deze wel zelf bewaard zouden hebben of op de Ned. Spaarkas hebben gestort, waar zij ze nu maar moesten afhalen.

De bonzen maken immers hunne centen maar op!

Bijzonder waren de woorden van een ongeorganiseerde „uit principe", die einde der staking verzocht aan de ongeorganiseerden om nu in te zien, dat tusschen theorie en practijk een groot verschil bestond en zich maar moesten organiseeren.

De kameraadschap tusschen bestuur en stakers was voorbeeldig en de vergaderingen stonden op een hoog zedelijk peil, daarvoor brachten de stakers bij monde van kam. Emans, het bestuur dank.

Kameraden, onthoudt wat de voorzitter Rosseau U op het einde toesprak: „Nu pas zal de strijd beginnen door een waardige houding aan te nemen en er op te staan, dat uwe rechten worden erkend."

Gelijkwaardigheid, daarheen moet het. Mannen, werkzaam bij Witz, houdt koers!

Wegens gebrek aan tijd
schrijven wij de volgende week over: de **Conrad.** — **Staking van Leers** en **Voorwaarts.**

ROTTERDAM.

Het Isoleerders-conflict staat, wat betreft de onderhandelingen, op het doode punt.

Door onze Federatie is de vorige week de overeenkomst, inhoudende dezelfde loon- en arbeidsvoorwaarden als door den modernen bond in samenwerking met de R.K. bond gesteld, met een der ongeorganiseerde werkgevers, de heer Nieuwburg geteekend.

Toen beginnen er zich feiten voor te doen, waardoor het niet uitgesloten geacht moet worden, dat ook enkele metaalfabrieken in dat conflict betrokken kunnen worden.

Door den moderne en R.K. is een klein strooibiljetje aan de fabrieken verspreid waarin er op wordt gewezen, dat de arbeiders der scheepswerven het werk van de stakende isoleerders niet afgemaakt mag worden en zij daartoe in verband met art. 19 der landelijke coll. overeenkomst in de metaalindustrie ook daartoe niet verplicht kunnen worden.

Doch..... het is bekend, dat de Rotterdamsche werkgevers zich al evenmin wat aantrekken van een overeenkomst als van de z.g. sociale wetten.

Bij Wilton, ja het is natuurlijk weer Wilton, is de vorige week wel aan het isoleerderswerk begonnen, een paar metselaars, takelaars en ketelmakers hebben, zoo werd ons medegedeeld, het werk van de stakende isoleerders klaar te maken.

Ook de firma Cleton heeft bij Wilton isolatiewerk te verrichten. Henkie (Cleton), een broer van de firma en een pakhuisbaas verrichten onderkruiperswerk.

De directie van de fabriek „Feijenoord" moet geweigerd hebben menschen van zijn fabriek, daarvoor beschikbaar te stellen, zij wil zich geen last op den hals halen.

Nader vernemen wij nog, dat de takelaars van de H.A.L. opgedragen werd, het werk van de stakende isoleerders klaar te maken, doch deze menschen zouden dat geweigerd hebben. Bravo!

Door de firma v. d. Linde-Veldhuis wordt aan de Philips fabrieken te Eindhoven ook isolatiewerk uitgevoerd, doch alle isoleerders, waaronder ook drie leden van onze afdeeling Utrecht zijn, in staking.

De firma Weber verricht daar ook isolatiewerk, doch deze heeft het contract geteekend en kan dus rustig doorwerken.

Nu deed zich, voor wat betreft de firma v. d. Linde-Veldhuis, een eigenaardig geval voor. Een vertegenwoordiger van deze firma (de arbeiders van de firma v. d. Linde-Veldhuis zijn daar ook voor deze firma te werk gesteld), heeft nu een handigheid of een gemeenheid net zooals gij het noemen wilt uitgehaald en aan de stakende isoleerders een briefje overhandigd van de volgende inhoud:

„Rotterdam, 8 Maart 1930.

Ondergeteekende verklaart aan isoleerder..... 't zelfde loon a f 0.80 per uur uit te betalen en verdere bepalingen vervat in 't nieuwe contract ingaande 10 Maart 1930.

(w.g.) Firma F. W. Korteland."

Onnoodig te zeggen, dat onze leden

zich door die „Firma" niet hebben laten vangen.

Wij hebben de secretaris van de werkgeversvereeniging daarover opgebeld en over deze „firma" inlichtingen gevraagd.

Hij had daarvan reeds bericht ontvangen en van de firma v. d. Linde-Veldhuis lid van die werkgeversvereeniging, de verzekering gekregen, dat zij aan Korteland daartoe geen opdracht gegeven had.

Nu doet zich nog een eigenaardig geval voor.

De firma Baarda heeft eveneens de overeenkomst geteekend, maar deze heeft ook een filiaal te Utrecht en de isoleerders van Utrecht, die ook in den lande werkzaam zijn, werken rustig door onder de..... oude voorwaarden. Organisatorisch gesproken schieten de Alg. en R.K. bond dus in hun verplichtingen te kort.

Zooals boven gezegd, de onderhandelingen staan op het doode punt, het laat zich dus aanzien, dat het conflict nog wel een poosje zal voortduren.

Of door den Alg. Bond en R.K. bond al maatregelen getroffen zijn om de firma Wilton tot andere gedachten te brengen en het onderkruiperswerk te doen ophouden is ons nog niets van bekend.

Volgens het door hen verspreidde strooibiljet, moeten zij daar tegen, desnoods door middel van de staking, wel maatregelen nemen, in het belang der stakende isoleerders.

* * *

Door omstandigheden waren wij verplicht onze op 11 Maart aangekondigde huish. vergadering te verzetten op Donderdag 13 Maart, waarvan wij onze leden per convocatie kennis hebben gegeven. De Donderdag schijnt voor onze leden niet de dag te zijn en door te geringe belangstelling kan de vergadering dan ook niet doorgaan.

Voordien vergaderden wij altijd Zaterdags in het gebouw „De Hovenier", doch daar dit lokaal in andere handen is overgegaan moesten wij uitzien naar een andere zaal, doch konden deze weer niet op Zaterdag krijgen. Wij zullen alsnog trachten een zaal te krijgen op een Zaterdag en onze leden alsdan oproepen.

Wij verwachten, dat er dan wel voldoende belangstelling door onze leden aan den dag gelegd zal worden.

H.

Openbare Dienst.

G. E. W. „VOORUIT".

Secr. F. Lans, Balistr. 126, hs., Tel. 50885

Kameraden!

Eenige weken geleden schreven wij, dat er weer vooruitgang in onze geledederen te bespeuren valt en met recht kunnen wij dit nu te meer zeggen, in dien zin althans van een mede-leven in het organisatorische werk.

Onze drie maandelijksche controle vergadering heeft dit goed bewezen, daar waren namelijk al onze stille maar doelbewuste contributie-inners aanwezig en ik verzeker U kameraden, dat wanneer alle hun best blijven doen, onze organisatie weer innerlijk goed functioneert, wij zeker aan onze tegenstanders het bewijs geleverd hebben van onze eenswillendheid om de organisatie „Vooruit" op haar plaats aan het G.E.W. bedrijf te brengen, gezien haar beginsel.

Ik moet hiermede een woord van dank uitbrengen aan die stoere werkers, die op vele plaatsen aangezien worden voor Bode, maar vrienden het zij hier nog eens uitdrukkelijk gezegd, het zijn je kameraden, die elke Zaterdagmiddag en 'savonds in de week op het pad zijn, om de gelden binnen te brengen, ook zij offeren een gedeelte van hun gezinsleven op voor ons mooi ideaal.

Wij hopen, dat wij binnenkort dit van al onze leden kunnen zeggen, dat zij goede propagandisten zijn.

Nu hebben wij nog iets te doen wat ons met deernis vervult, namelijk eenige personen publiceeren, wegens contributieschuld, maar het moet, daar zij zelfs zoover gaan, zich nog onkameraadschappelijk te toonen, terwijl wij de grootst mogelijke soepelheid betrachten ten opzichte van betaling.

Hier volgen hunne namen:

M. VAN LIENEN, Barendstr. 5, hs.
M. VAN BRAGT, Sumatrastr. 216.[2]
F. OOSTROM, Reinwardtstr. 53.[1]
J. J. VAN BRONSWIJK, Borgerstr. 188.[1]

Voor deze week willen wij hiermede besluiten, maar bedenk wel vrienden, als men ons er toe dwingt, zullen wij niet terug deinsen, al geldt dit ook wat eens onze beste kameraden waren, om hen te publiceeren.

GRONINGEN.

't Gaat goed,

met den uitbouw van onze organisatie. 't Schijnt, dat onze activiteit en ook ons vrijheidslievend en anti-parlementair beginsel, zoo langzamerhand invloed begint te krijgen bij de werkkameraden, on- en anders-georganiseerden.

De vorige week mochten wij ten minste weer 6 nieuwe leden inschrijven, zodat wij in de laatste drie maanden een 20 leden vooruit gingen.

Prachtig, 't geeft moed en volharding. Echter wij zijn nog niet tevreden. Er zijn aan de bedrijven nog te veel on- en verkeerd georganiseerden, die daar niet behooren, doch in onze rijen moeten plaats nemen.

Laten onze leden deze kameraden eens onderhanden nemen, eens met hen spreken, veelal doet de propaganda van man tot man veel meer als een vergadering of het verstrekken van onze lectuur.

Op stap dus, wij moeten in 1930 ons ledental minstens verdubbelen.

Uit de Textiel-nijverheid.

ALMELO.

Goede voornemens.

Dinsdag 11 Maart hield onze Syndicalistische organisatie hare ledenvergadering, welke als geslaagd beschouwd kan worden, tenminste de opkomst was goed te noemen, al had het nog beter gekent.

Nadat de voorzitter de vergadering had geopend, werd de 2e secretaris verzocht de Notulen voor te lezen, welke onveranderd werden goedgekeurd.

Hierna werden de ingekomen stukken behandeld, waaronder ook behoorde de Kon. goedkeuring, welke is verleend op onze Statuten en Reglementen van onze Land. Synd. Fed. v. Textielarb., zoodat nu ook wel gauw de werkloozenkas voor elkaar zal komen.

De voorzitter deelde hierop mede, dat een hartelijk woord van dank aan onzen vriend Hooze wel op z'n plaats is voor de vele werkzaamheden door hem ten dien opzichte verricht.

Hierna kwam aan de orde bestuursverkiezing. Omreden onze kameraad en mede-bestuurder C. Savelkoel niet meer in het Textielbedrijf werkzaam is, heeft hij als lid en bestuurder bedankt. De voorzitter bracht dan ook een woord van dank aan Savelkoel voor het vele wat hij in al die jaren, dat hij lid was van onze organisatie, gedaan heeft en sprak de wensch uit, dat het hem in zijn nieuwe werkkring goed mag gaan. In zijn plaats is gekozen N. Oukes. De voorzitter riep hem een welkom toe, in het bestuur en sprak de hoop uit, op een prettige manier samen te werken aan de uitbouw van onze organisatie. Als wijk-penningmeester werd benoemd onzen vriend Schovens, ook dezen vriend zal zijn taak wel begrijpen.

Hierna kwam aan de orde het 6 en 8 getouwenstelsel bij de firma Ten Cate en de Katoen Maatschappij met de daaraan verbonden loonsverlaging, welke varieeren van 15 tot 25 procent.

De vergadering was algemeen van oordeel, dat wij tegen deze loonsverlaging de scherpste stelling moesten nemen en droeg dan ook de secretaris op onverwijld een gecombineerde bestuursvergadering uit te schrijven en hiervoor alle organisaties uit te noodigen, om zoodoende één front te vormen tegenover den reactioneeren aanval op de loonen (waaraan de secretaris bereids gevolg heeft gegeven, in hoeverre deze samenwerking tot stand zal komen, kunnen wij momenteel nog niet beoordeelen, echter daarover de volgende week. H.).

In de rondvraag kwam het voorstel om een reiskas te vormen, om de onthulling bij te wonen van het Monument van onzen grooten voorganger F.D. Nieuwenhuis. Hiervoor gaven zich verschillende kameraden op. De kosten voor deze reis zullen ongeveer f 5.— per persoon bedragen. Mochten er onder de kameraden nog wat zijn, die aan deze reis wenschen deel te nemen — en wij hopen, dat het er velen zullen zijn — dan kunnen zij zich opgeven bij het bestuur en wijk-penningmeesters onzer organisatie, mochten de reiskosten ineens te hoog zijn, dan kan deze ook per week met een kwartje betaald worden.

Niets meer aan de orde zijnde, sloot de voorzitter met een opwekkend woord deze vergadering en spoorde de leden aan, krachtig te werken aan de uitbouw van onze organisatie.

* * *

Onze 1 Mei vergadering.

Alles wijst er op, dat dit jaar onze 1 Meivergadering een succes zal worden, tenminste gezien de plannen, welke het Mei-Comité bezig is uit te werken beloofd het heel wat te worden. De zangvereeniging „De Volksstem" heeft alreeds geheel belangloos hare medewerking toegezegd. Laat dit voor onze leden een aansporing zijn om wanneer „De Volksstem" weer eens een uitvoering geeft, deze zoowel moreel af financieel te steunen, dit is onzen plicht. Ten tweede zal er hoogstwaarschijnlijk een declamator komen, terwijl ook de noodige muziek niet zal ontbreken. Als spreker voor deze vergadering is uitgenoodigd Arthur Müller Lehning, de meesten onzer wel bekend door zijn brochure over het Anarcho-Syndicalisme. De Meivergadering wordt evenals andere jaren gehouden in de Groote Zaal van „Belleveu".

Wanneer onze leden nu in dezen ook hun plicht begrijpen en nu alreeds hiervoor propaganda maken, dan kan het niet anders of onze 1 Meivergadering zal slagen.

Mannen en vrouwen hiervoor aan het werk.

J. H.

Dekker, de spreektrompet der Werkgevers.

Hoewel C. Dekker, bestuurder van de N.A.S. Federatie van Fabrieksarbeiders ten voeten uitgeteekend werd in het laatste nummer van „De Syndicalist", werd hem en de lezers de belofte gedaan, dat de Zaansche jongens nog 'n hartig woordje zouden luchten.

En waar het Dekker is, die vroegere successen met de Syndic. Fed. van Fabrieks arbeiders behaalt, nu uitbuit om de N.A.S. Fed. te versterken, daar zullen we in deze eerstens een stukje geschiedenis leveren over de houding van de „opgeblazen kikker" in de staking aan Wessanen Meelfabrieken in den jare 1924. Ware 't niet, dat Dekker tot in den treure toe herhaalde, dat in deze actie zijn leiding domineerde, we zouden 't zwijgen er toe doen.

Thans echter moet hieraan maar eens een einde komen, en Dekker de plaats gewezen worden, die hem toekomt.

Zaterdag 5 April '24 brak aan de meelfabrieken te Wormerveer spontaan een staking uit ter verkrijging van een loonsverhooging van f 3.—. Reeds wekenlang werd er onderling gesproken over den toestand, waarin de arbeiders na de loonsverlaging van f 5.— verkeerden. Daarbij kwam nog de verdeelen heerschtaktiek der heeren Laan, door aan de voormannen en aanbrengers een fooi te schenken voor goed gedrag. Ook 't feit dat aan de Meelfabriek „Holland" te Amsterdam een overwinning door de arbeiders was behaald, deed naast het wekelijksche tekort de maat overloopen.

Zonder bemoeiïngen van het hoofdbestuur werd des morgens 9 uur het werk gestaakt en kwamen ochtend-, middag- en avondploeg op straat bijeen, om het terrein van actie te overzien.

De arbeiders kwamen alzoo na jaren van confereeren weer in 't offensief. De Roomsche arbeiders, die overwegend in aantal waren, aanvaardden dus mede de directe actie. Het afd. best. der Syndic. Fed. verzocht daarop Dekker de leiding te nemen, hetgeen hij deed..... maar in eerste instantie meer in het belang der patroons dan dat der arbeiders.

Een vriendelijk verzoek van den Meesterknecht, later **namens de patroons, herhaald door Dekker,** om de zemelharen in gods naam leeg te trekken, werd eenparig geweigerd. „Laat ze maar overloopen, was bescheid." Toen ook een moderne hoofdbestuurder gearriveerd was, ging men confereeren en het antwoord was: eerst de fabriek in, dan wilde men onderhandelen door middel der patroonsorganisatie. Als datum werd genoemd Dinsdag d.a.v.

Dekker bracht deze verheffende boodschap over en adviseerde geheel in de lijn der patroons om aan het werk te gaan, want, zoo luidde het profetische woord dezer sociale priester, wanneer de patroons de fabrieken sluiten, dus de machtskwestie stellen, dan zouden de arbeiders toch maar de dupe zijn.

Nadat evenwel de eischen waren geformuleerd, gingen de arbeiders na 3 uur staken weer aan den arbeid en werd er besloten, dat wanneer geen resultaat werd bereikt, de staking opnieuw zou geproclameerd worden.

Dinsdags ging de conferentie niet door, doch werd uitgesteld tot Donderdag — men voelt de taktiek der werkgevers hierin duidelijk, om door traineeren de lust tot strijd te breken.

Op bedoelde conferentie werd echter geen resultaat bereikt, zoodat genoegelijk aangenomen werd, dat de hoofdbest. den heeren Laan gezegd zouden hebben, dat ze nu morgen den dag konden rekenen op den inzet der staking. Niet aldus beslisten de heeren hoofdbest. met Dekker aan 't hoofd, maar er werden vergaderingen belegd, waar de conferentie uitslag bekend gemaakt werd, en..... geadviseerd **tot doorwerken,** om dan nogmaals een conferentie aan te vragen.

De vergaderingen der arbeiders nam niet langer genoegen met 't gelammenteer van Dekker c.s. en besloot over de hoofden der leiders, nogmaals de arbeid neer te leggen. Kranige kerels.

H.H. Hoofdbestuurders verklaarden toen geen enkele verantwoording te nemen voor deze directe actie.

Eerst later toen de strijd een feit was, is Dekker en de Moderne hoofdbest. op hun besluit terug gekomen, wellicht omdat ze bang waren voor ledenverlies. Als een echt Zaansch Dekkershondje kroop hij naar zijn baas, de afd. Pellers- en Meelbew., om onder het mom van „de leden beslissen", de actie aan te pakken en verder tot een goed einde te brengen. Dat laatste is tot zijn eer naar aller wensch volbracht en dit is 't wat Dekker dan ook op een verschrikkelijke manier uitbuit. Al zou onder zijn bekwame leiding de actie met zooveel succes bekroond, gevoerd zijn.

Resumeerende stellen wij vast, dat eerstens de stakende arbeiders aan de Meelfabriek, de fabriek ingejaagd werd op advies van Dekker. Tweedens wilde Dekker het personeel langer dan noodig, in de fabrieken werkzaam houden.

In de derde plaats pleegde Dekker verraad aan de arbeiders, waar hij in „Het Volk" schreef, dat wanneer de conferentie geen resultaat opleverde, hij de staking zou proclameeren, in stede daarvan, adviseerde te blijven werken. Nooit werd er meer blaam op 't Syndicalisme geworpen dan juist door dezen vertegenwoordiger.

Dekker toch, durfde de directe actie niet sanctioneeren, doch liet zich slechts prostitueeren als spreektrompet der heeren werkgevers. Hij viel bovendien in eerste instantie zijn leden af, door geen verantwoording te willen nemen. En dat kwijlt dagelijks van de revolutionnaire klassenstrijd van 't N.A.S.

In plaats dus van „voorgaan" in de strijd, die zoo solidair door Roomsche, Christelijke, Moderne en Syndicalistische arbeiders werd ingezet, trad Dekker op als strijdbreker en dat, terwijl hij wist: ten eerste, dat 't Wessanen eenmaal f 60.000 waard geweest is een actie te breken, n.l. een gift voor een Roomsch ziekenhuis, ten tweede, dat Wessanen en Laan eens verklaard hebben, zeer bang te zijn voor een staking, omdat ze hun relaties op de beurs wilden behouden.

Ten derde, dat 't meelbedrijf geen stagnatie kan ondergaan, omdat haar dagelijks artikel door half Nederland betrokken werd.

Me dunkt, Dekker mag zich wel stil houden. Althans niet langer de branie uithangen over een actie waar hij met de haren bijgesleept moest worden.

De zelfactie zit er bij de Zaansche jongens nog wel zoo diep in, dat menschen als Dekker, juist gemist kunnen worden.

Laat 'm dat voor gezegd zijn.

Een der Zaansche jongens.

Plaatselijk Nieuws.

AMSTERDAM.

Religieus Socialistisch Verbond.

Zondag 23 Maart a.s., des morgens te half elf, zal in het Odd-Fellow huis, Keizersgracht 428, spreken:

Henriëtte Roland Holst.

Onderwerp:

„Socialisme en wereldbeschouwing".

Muzikale medewerking met viool, piano en orgel. Toegang voor niet-leden 20 ct.

Werkloozen vrij.

GRONINGEN.

„De Dageraad" houdt 23 Maart a.s., 's morgens 10½ uur, een openbare vergadering in „Ons Huis", Heereweg.

Spreker is de heer Versteeg, ex-teoloog.

Onderwerp: „Waarom ik scheidde van de kerk?"

Zoowel spreker als onderwerp belooven een mooie ochtend. Laten onze lezers er van profiteeren.

* * *

Het P. A. S.

heeft besloten in 't begin van de maand April een Kunstavond te beleggen in ons gebouw. Uitgenoodigd dezen avond te komen voordragen en declameeren is de heer Ben Leviet. Wij komen op dezen avond nog nader terug, echter nu geven wij den leden onzer aangesloten organisaties reeds in overweging, propaganda voor dezen Kunstavond te maken, en op nadere berichten te letten.

* * *

Onze organisatie

van Overheidspersoneel „Nieuw Leven" houdt 28 Maart, 's avonds 8 uur, een Cursusvergadering in 't gebouw P.A.S.

Inleider voor dezen avond is kameraad C. J. Priem, van Amsterdam, met als onderwerp: „Is vakorganisatie noodzakelijk voor de verbetering van onze positie? en „Waarom Syndicalistisch georganiseerd?" Natuurlijk zijn ook de kameraden, welke niet in Overheidsdienst zijn, welkom, terwijl het voor onze pur-sang Anarchisten, anti-vakorganisatie vrienden, een welkomende gelegenheid is hun anti-vakorganisatiestelling hier te verkondigen. Allicht nemen zij iets mee, en debat is niet alleen vrij, doch gewenscht, terwijl de entree vrij is.

Corr.

* * *

Reisplan Groningen.

Bij de onthulling van het F. D. N.-Monument zijn de boden j.l. Zondag begonnen gelden op te halen voor deze Reiskas. Het is gewenscht dat zij, die hieraan wenschen deel te nemen, zich zoo spoedig mogelijk op geven, redenen dit voor de boden vergemakkelijkt wordt.

Zoo er in Friesland al flink gewerkt wordt en ook hier in Groninger Prov., is het gewenscht, dat ook zij, die nog niets van zich lieten hooren, even bericht van deelname zenden.

Voor het Comité:
H. Hebert, Secr.

ROTTERDAM.

Het is ons aangenaam te kunnen mededeelen, dat onze kameraad R. A. van Meekeren van Delft aangenomen heeft voor ons op 1 Mei als spreker op te treden.

Eveneens zijn wij verzekerd van de medewerking van een gemengd koor. En zooals wij reeds mededeelden, zal ook de Mandolineclub „Excelsior" onze 1 Meivergadering opluisteren.

De schouwburgzaal „Odeon", Gouvernestraat, moet dus geheel gevuld worden.

Het pl. Syndic. Arb. Secretariaat, in samenwerking met de vrije groepen, doen in deze dus hun plicht en wij vertrouwen, dat de leden en hunne vrouwen van hun belangstelling blijk zullen geven niet alleen, maar ook van nu af de propaganda voor onze 1 Meivergadering krachtig ter hand zullen nemen.

H.

WORMERVEER-KROMMENIE.

Jaarvergadering.

Wij verwachten Zondag a.s. alle leden aanwezig te zien op de Jaarvergadering van het Syndic. P.A.S., welke gehouden wordt in de bovenzaal van café Boersen Zaanweg te Wormerveer, des morgens te 9½ uur.

De agenda is zeer belangrijk en bevat onder meer:

bespreking Humanitaire School.

Geef door uw aanwezig zijn blijk van medeleven met onze plaatsel. centrale.

Allen present!

Aanvang half tien 's morgens precies!

Corr.

* * *

30 Jaren strijd tegen onwetendheid en slaafschap door „Verbetering zij ons Streven."

Zondag 9 Maart herdacht de Pel- en Meelbewerkersorganisatie „Verbetering zij ons streven" haar 30-jarig bestaan.

Na opening door den voorzitter, kam. Bosch, die in het kort het oprichten der organisatie memoreerde en daarbij liet uitkomen, dat er door de organisatie heel wat tot stand was gebracht, kregen zij, welke de jubileerende organisatie wenschten te feliciteeren, daarvoor de gelegenheid.

De voorzitter van het S.P.A.S. deed in het kort uitkomen, dat niet zoozeer herdacht moest worden het 30 jarig bestaan, maar hij wenschte naar voren te brengen dat het juist de groote strijd om het beginsel was, waarom hij de organisatie geluk wenschte; hij wees er op dat er maar twee stroomingen waren in het Socialisme: **het Autoritaire** en het **Libertaire,** en dien strijd heeft juist deze organisatie in hare loopbaan het felst mede gemaakt. Trots alle moeilijkheden zijn zij op hun standpunt blijven staan. Ook de voorzitter van de **Cacao**bewerkers sprak in denzelfden geest, hopende dat de Pel- en Meelbewerkers op denzelfden weg voort zullen gaan en overhandigde het bestuur een tuil bloemen. De voorzitter van de Bouwvakarbeiders kon niet nalaten ook hartelijk geluk te wenschen en deed duidelijk uit komen, dat de organisatie steeds op de bres is blijven staan voor het beginsel. Een oud-bestuurder feliciteerde eveneens, maar kon niet nalaten op een, volgens zijn inziens, fout te wijzen, n.l. dat de organisatie bij het N. A. S. had moeten blijven.[1])

Daarna kwam het duo Kuit naar voren, welke aardig de lachspieren wisten op te wekken.

Kameraad Aug. Rosseau hield een kernachtige rede, waarin duidelijk naar voren kwam, dat **het Syndicalisme een wereldtaak had,** en op zeer bevattelijke wijze liet spreker de groote principieele verschillen zien tusschen het Syndicalisme en de Staatsparlementaire organisaties, terwijl door hem de vervolgingen, waaraan wij overal bloot staan naar voren werden gebracht. Spreker schetste daarna op boeiende manier onze strijdwijze en werken. Hij bleef nog een oogenblik stil staan bij den grooten maandenlangen strijd, welke was gevoerd in Zuid Amerika, welke zoo'n buitengewoon succes voor de arbeiders heeft gebracht. Ten slotte bracht spreker namens het N.S.V. hulde aan de jongens van de Pel- en Meelbewerkers, en spreker was er van overtuigd dat deze arbeiders de vaan van het Revolutionnaire Syndicalisme aan de Zaanstreek hoog zullen houden.

Het duo Kuit bracht nog een paar leuke voordrachten naar voren, en deze gezellige avond werd besloten met een tombola.

Een woord van lof voor de muziekvereeniging „Apolo", welke aan dezen herdenkingsavond op gepaste wijze hare prijzenswaardige medewerking verleende.

De groote zaal van De jonge Prins was flink bezet.

En nu kameraden van de Pel- en Meelbewerkers, weer moedig voorwaarts; op onzen steun kunt gij allen rekenen.

Frits.

---

[1]) Dat zullen de Pel- en Meelbewerkers zelf wel kunnen beoordeelen.